

„Dokonalé stelesnenie romantickej radosti“
– *Kirkus*

**ABBY
JIMENEZ**

*Patrím do
tvojho sveta*



Ljndeni

Patrím do tvojho sveta

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Abby Jimenez

Patrím do tvojho sveta – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.


ALBATROS MEDIA

Patrím do tvojho sveta

ABBY JIMENEZ

*Patrím do
tvojho sveta*

Z angličtiny preložila Františka Gibalová

Ljndeni

Abby Jimenez: *Part of Your World*

Copyright © 2022 by Abby Jimenez

This edition published by arrangement with
Grand Central Publishing, New York, New York,
USA. All rights reserved.

Translation © Františka Gíbalová, 2023

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2023

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3616-9

ISBN e-knihy 978-80-566-3745-6 (1. zverejnenie, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3746-3 (1. zverejnenie, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-3744-9 (1. zverejnenie, 2023) (ePDF)

Jeanette, Terri, Dawn a Lindsay.
Bez vašej neúnavnej podpory by som
toho nezvládla ani polovicu.
Toto je pre vás.

1. KAPITOLA

ALEXIS

Vo vysokej tráve v priekope osvetlenej reflektormi poletovali nočné motýle. Srdce mi bilo ako odušu, stále som zvierala volant.

Trhla som ním, aby som nezrazila medvedíka čistotného zahaleného hmlou, a vhupla do priekopy pri ceste. Bola som v poriadku. Otraseaná, ale v poriadku.

Pokúsila som sa zaradiť spiatočku, no kolesá sa len na prázdno pretočili. Asi som zapadla v blate. *Och*. Namiesto sedanu som si radšej mala kúpiť SUV.

Vypla som motor, zapla blikačky a zavolala odťahovku. Vraj to bude trvať aspoň hodinu.

Paráda. Pa-rá-da.

Domov som to mala ešte dve hodiny cesty. Trčala som na akomsi opustenom úseku medzi domom smútku v Cedar Rapids v Iowe, odkiaľ som práve odišla, a svojím domom v Minneapolis. Bola som hladná a sťahovacia bielizeň mi tlačila na plný mechúr. Veľkolepé finále najhoršieho týždňa v histórii.

Zavolala som svojej najlepšej kamoške Bri. Zdvihla to po prvom zvonení: „Tak čo, aký bol týždeň z pekiel?“

„Nuž, poviem ti, ako sa skončil.“ Oprela som sa. „Napálila som to do priekopy.“

„Dokelu. Si v pohode?“

„Hej.“

„Volala si odťahovku?“

„Áno. Potrvá im to hodinu. A mám na sebe sťahovačky.“

Bri nasala vzduch pomedzi zuby. „Diablovu bielizeň? Musela si odtiaľ vyštartovať, akoby ťa naháňali, keď si sa ani neprezliekla. Kde si?“

Vykukla som von oknom. „Netuším. Uprostred ničoho. Nie sú tu ani len lampy.“

„Čo tvoje auto, rozbité?“

„Neviem. Ešte som z neho nevyšla. Ale nemyslím si.“ Nepohodlne som sa zavrtila. „Vieš čo, počkaj. Vyzlečiem si to sťahovacie body.“

Odopla som si pás a sklopila sedadlo tak nízko, ako len šlo. Vyzula som si lodičky, hodila ich na vedľajšie sedadlo a načiahla sa za zipsom na čiernych koktailkách. Vysúkala som sa z ramienok, naklonila sa dozadu, vytiahla si šaty nad boky a palce si vsunula pod vrchnú časť bielizne.

Nikto tam nebol. Už polhodinu tadiaľ neprešlo jediné auto. No len čo som sa začala vyzliekať z priliehavého body, zadné sklo osvetlili reflektory. Ako inak.

„Dočerta,“ vydýchla som a poponáhľala sa.

Akoby som sa snažila zlomiť rýchlostný rekord vo vyzliekaní neoprénu. Začula som buchnutie dverí a spanikárila. Tesnú bielizeň som si stiahla popod volant ku kolenám a odkopla ju práve vo chvíli, keď ktosi podišiel k oknu.

Odniekiaľ sa vynoril huňatý pes, vyskočil na dvere a nazrel dnu. Za ním sa zjavil bradatý chlapík v riflovej bunde s vlneným golierom. „Hunter, dolu.“ Odtiahol psa od auta a zaklopal na okno. „Haló, ste v poriadku?“

Napoly rozopnuté šaty som mala vytiahnuté takmer po spodnú bielizeň. „Áno, je mi fajn,“ odvetila som, ťahajúc látku späť cez stehná. Holý chrbát som sa snažila natočiť smerom od dverí. „To len medvedík.“

„Prepáčte, nepočujem vás,“ priložil k uchu dľaň.

Stiahla som okno o pár centimetrov. „Vbehol mi do cesty medvedík čistotný. Ale nič mi nie je,“ zopakovala som hlasnejšie.

Uškrnul sa. „Hej, tých tu máme až-až. Mám vás vytiahnuť?“

„Zavolala som odťahovku. Ale ďakujem.“

„Tak to čakáte na Carla. Ale ešte sa načakáte,“ kývol na cestu. „Dopíja šieste pivo vo VFW.“

Zavrela som oči a unavene vydýchla. Keď som ich otvorila, usmieval sa. „Dajte mi chvíľku, vytiahnem vás.“

Nečakal na odpoveď a odišiel dozadu.

Chytrou som si zazipsovala šaty a chytila telefón. „Vytiahne ma nejaký týpek,“ šepala som.

Naklonila som spätné zrkadlo, aby som videla na poznávaciu značku, ale oslepili ma svetlá. Zvonku som začula cinknutie kovu. Na dvere mi opäť vyskočil pes a pozrel na mňa. Zavrtel krátkym chvostom a zabrechal.

„To je pes?“ spýtala sa Bri.

„Áno. Patrí tomu chlapíkovi.“ Pokrútila som na psa hlavou, lebo začal olizovať sklo.

„Prečo si taká zadychčaná?“

„Zjavil sa tu, práve keď som si vyzliekala body,“ odvetila som, načiahla sa poň a zhúžvala ho do kabelky. „Nakukol dnu a ja som tu bola polonahá.“

Rozosmiala sa tak, že som musela odtiahnuť telefón od ucha.

„Nezdá sa mi to vtipné,“ zahriakla som ju potichu.

„Tebe možno nie,“ smiala sa ďalej. „Tak ako vyzerá? Nejaký starý úchylák?“

„Nie. Vlastne je celkom chutný.“ Nakukla som do spätneho zrkadla a snažila sa spozorovať, čo robí.

„Úúú, a čo ty?“

Pozrela som na seba. „Upravený mejkap aj vlasy, smútočné čierne šaty...“

„Tie od Dolce a Gabbana?“

„Hej.“

„Takže vyzeráš skvele. Zostanem na linke pre prípad, že ťa zabije.“

„Ha-ha. Vďaka.“ Oprela som sa.

„Ako to šlo na pohrebe?“

Zhlboka som vydýchla. „Úplne naprd. Všetci sa vypytovali na Neila.“

„Čo si im povedala?“

„Nič. Že sme sa rozišli a nechcem o tom hovoriť. Viac som to nerozmazávala. A jasné, že Derek sa neukázal.“

„Tú Kambodžu si teda načasoval. Prichádza o všetku zábavu,“ skonštatovala Bri.

Moje dvojča sa s obľubou vyhýba rodinnej dráme. Pravdaže, nemohol tušiť, že prateta Lil v domove dôchodcov nás nečakane opustí a že sa sama ocitnem v jame levovej na jej pohrebe, z ktorého sa vykľuje trojdňové rodinné stretnutie. No aj tak to bol celý on.

Stiahla som okno o ďalších pár centimetrov, aby som mohla pohladkať psíka. Mal huňaté starecké obočie a veľké zlaté oči, vyzeral vyľakane.

„Mama mala vážne pekný príhovor,“ poznamenala som, škrabkajúc psa za uhom.

„To ma neprekvapuje.“

„A Neil mi celý čas vypisoval.“

„Ani to ma neprekvapuje. Ten teda nemá hanby. Odpísala si mu?“

„Ehm, *nie*.“

„Ešteže tak.“

Vonku naďalej čosi štrngalo.

„Počúvaj,“ ozvala sa Bri. „Napadlo mi, že keď sa vrátiš, mohli by sme si vyraziť na dvojité rande.“

Zahundrala som.

„Len ma vypočuj, nie je to úplne na hlavu.“

No to určite.

„Obe si na Tineri vyhliadneme nejakých sexi chlapíkov. Určite budú na fotkách pózovať aj s ulovenými rybami, ale to nič. Vezmeme ich do kaviarne oproti Nickovej kancelárii. Vieš, do tej, kam chodí na obed každý deň o pol dvanástej. A keď sa tam zjaví, budeme sa tváriť hrozne prekvapene. Potom sa akože potkneš a obleješ ho červeným vínom, zatiaľ čo ja sa budem bozkávať s tým chlapíkom.“

Poriadne som sa zasmiala.

„Hoci by som rada tvojmu budúceму exmanželovi zničila oblečenie,“ uškrnula som sa, „v blízkej budúcnosti sa randiť nechystám. Mužov k životu nepotrebujem. Teraz ani nikdy.“

„Jasné. Nuž, všetky sme silné a nezávislé, pokiaľ o tretej ráno na strope nezapípa požiarne alarm a nemá ho kto za nás umlčať metlou,“ vysmiala sa mi Bri.

Odfrkla som si.

„Ale vážne. Ešte sa nestalo, aby sme boli naraz single. Mali by sme to využiť. Užiť si horúce leto.“

„Asi mám skôr chuť na nenáročný oddychový leto...“

„Aj to je možnosť,“ pripustila.

Zvonku som začula ďalší rachot a auto sa pohlo, akoby sa k zadnému nárazníku niečo pripevnilo.

„Zájdeme zajtra na drink?“ spýtala sa Bri.

„O kolkej? Mám pilates.“

„Keď skončíš.“

„Dobre, môžeme.“

V bočnom zrkadle som zahliadla pohyb. Opäť sa ku mne blížil ten muž. Pustila som psa a opäť privrela okienko.

„Bri, ten chlapík sa vracia, vydrž chvíľku,“ zašepkala som.

Opäť z môjho auta stiahol psa, naklonil sa bližšie a cez škárku sa spýtal: „Môžete zaradiť neutrál?“

Prikývla som.

„Keď vás vytiahnem, zatiahnite ručnú brzdu a vypnite motor, kým nezložím reťaze.“

Znovu som prikývla a sledovala, ako odchádza k svojmu autu. Zabuchol dvere a naštartoval. Moje auto sa myklo a pomaly vyliezlo z priekopy späť na cestu. Opäť ho obišiel a posvietil si baterkou na blatník.

Na kapote mi pristála vážka. Sedela úplne bez pohybu, zatiaľ čo si chlapík prezeral kolesá. Vypol baterku a zašiel za auto. Opäť sa ozvalo rinčanie reťazí a o chvíľku sa vynoril pri okienku. „Vyzerá to, že auto nie je poškodené, nič na ňom nevidím. Myslím, že môžete pokračovať v ceste.“

„Ďakujem,“ odvetila som a medziarkou prestrčila dvadsaťdolarovú bankovku.

Usmial sa. „Nechajte tak. Šťastnú cestu.“

Vrátil sa do auta a keď ma obchádzal, zatrúbil, priateľsky mi zamával a potom sa stratil v hmle.

2. KAPITOLA

DANIEL

„Ak ju zbalíš, dám ti stovku,“ navrhol Doug a kývol na „Aryšavku sediacu pri bare.

Bola to žena, ktorú som pred polhodinou vytiahol z priekopy. O pätnásť minút neskôr vošla do VFW.

Bol aprílový utorok deväť hodín večer, takže tu bolo natlačené celé mesto. Sneh sa roztopil a sezóna sa oficiálne skončila. Všetko okrem tohto podniku a Bistra u Jane bolo zatvorené, kým sa neoteplí, a v bistro bola záverečná o ôsmej. Turistov už nebolo, takže táto nič netušiaci žena tu pôsobila ako päť na oko. A taktiež bola jednou z mála žien v tomto mestečku, s ktorými sme neboli rodinne spriaznení alebo sme spolu nevyrástli. Pôjdu po nej ako po údenom.

„Odkedy máš ty sto babiek?“ vysmial som svojho najlepšieho kamaráta a nakriedoval si tágo.

Rozosmial sa aj Brian na barovej stoličke. „Máš ich vôbec päť? Ak hej, naval ich. Ešte stále mi visíš za drinky z minula.“

„Veľa šťastia,“ zamrmlal som.

Doug nám ukázal prostredník. „Mám prachy. Aj tvojich päť dolárov, ty debil,“ povedal Brianovi. „Okrem toho,

neplatím celú stávkú. Porazení sa poskladajú po päťdesiat, a ten, kto ju zbalí, vezme bank.“

„Nechaj ju na pokoji,“ odbil som ho a rozohral partičku. Gule sa rozpráchlili po stole a šestka spadla do diery vzadu. „S nikým z tohto baru neodíde. Ver mi.“

Ženy ako ona nechceli mať nič spoločné s mužmi, ako sme my.

Auto – mercedes –, čo som vytiahol z priekopy, stálo viac, ako my traja dokopy zarobíme za rok. Okrem toho bola obľúčená, akoby mala namierené na párty na jachte. Nóbl šaty, obrovské diamantové náušnice a náramok – zjavne cez mesto len prechádzala a nemala v úmysle tu zastaviť. Vlastne ma prekvapilo, že sa tu vôbec objavila, namiesto toho, aby sa najedla v Rochesteri vzdialenom štyridsaťpäť minút. VFW nie je práve vychytený podnik.

Doug už z peňaženky vyťahoval peniaze.

„Ja do toho nejdem,“ povedal som a ukázkovo som poslal osmičku do diery na boku. „Na ľudské bytosti nestávkujem. Nie je dajaká vec.“

Doug zavrtel hlavou. „Aspoň sa pokús trochu zabaviť.“

„Bavím sa.“

„Vážne? Kedy naposledy si si s niekým užil? S Megan ste sa rozišli pred koľkými... štyrmi mesiacmi?“

„Nemám záujem si s niekým užívať. Ale vďaka.“

Keďže u mňa nepochodil, otočil sa k Brianovi. „A čo ty? O stovku.“

Brian hneď vzápätí pozrel na Liz za barom.

Doug prevrátil oči. „Je vydatá. *Vydatá*. Musíš sa z toho vylízať, už to začína byť depresívne. Prihlás sa na zoznamku, alebo čo.“ Naklonil k Brianovi svoj pohár so spriteom. „Minulý týždeň som sa na Tinderi zoznámil s dvojčkami. Dvojčkami,“ zdôraznil.

Opäť som postrčil tágom. „Fíha, takže si mohol sklamať dve ženy naraz?“

Brian sa zasmial.

Doug si ma nevšimal. „Myslím to vážne, kamarát. Svojho muža neopustí. Zabudni na to.“

Brian sa znovu zadíval na Liz. Akoby na povel sa rozleteli dvere do podniku a dnu sa všuchtal Jake v policajnej uniforme.

Všetci sme zastali a sledovali, ako si razí cestu k baru. Po ceste potľapkal niekoľko chrbtov a zdravil sa hlasnejšie, než bolo treba, len aby nikomu neušlo, že nás poctil svojou prítomnosťou.

Podišiel za bar, akoby mu to tam patrilo, a dramaticky si Liz pritiahol a pobožkal ju. Ozval sa piskot a my s Dougom sme si vymenili pohľady. Riadny kretén.

Pozrel som na Briana a videl, ako sa mu bolesťou skrivila tvár.

Doriti, možno mal Doug pravdu. Nevravím, že stávky na ženy sú tá správna cesta, ale Brian sa z tejto sračky vážne musí vyhrabať. Liz Jakea neopustí – hoci by mala.

Doug kývol hlavou na Mikea, ktorý popri nás prechádzal na toalety. „Hej, Mike! Stovka pre toho, kto ju zbalí,“ ukázal na ženu pri bare.

Mike zastal, napravil si okuliare a prezrel si ju. Musela sa mu páčiť, lebo z vrecka vylovil peňaženku. „To je až nespravodlivé. Dostanem sto dolárov aj krásnu ženu?“

Zasmial som sa a pozrel na hodinky. „Musím ísť, mám doma hladné decko,“ hlesol som a odložil tágo.

„Ako vždy,“ zamrmlal Doug a mávol rukou. „Fajn, tak teda vypadni.“ Potom mi pozrel ponad plece. „Ale keď budeš platiť, trochu ma pri bare vychváľ, dobre?“ kývol smerom k žene pri bare.

Abby Jimenez

„To jej mám klamať?“ pokrčil som plecami.

Brian s Mikeom sa zasmiali.

Doug ma odignoroval a položil tágo na stôl. „Čas vytiahnuť tajnú zbraň.“

Uchechtol som sa, pokrútil hlavou a zamieril k baru.

3. KAPITOLA

ALEXIS

„Čo si dáte?“ spýtala sa ma barmanka a utrela pult.
Mala blondé vlasy, vytetovanú ružu na zápästí a sýtoružový rúž. Pekná. Volala sa Liz.

Podala mi menu a ja som si ho prezrela. Skoro všetko bolo vyprázané, nič sa mi nepozdávalo. „Čo mi odporúčate?“

„Domáce čili,“ navrhla.

Skrivila som ústa. „Čili veľmi nemusím.“

Hmla vonku príšerne zhustla a bolo mi jasné, že kým prídem domov, budem zúfalo potrebovať cikať a niečo zjesť. Jediná pumpa v meste bola zatvorená, takže som si nemohla odskočiť ani sa občerstviť. Google ma láskavo navigoval do jediného otvoreného podniku v okruhu osemdesiatich kilometrov – VFW; spomínal ho aj ten chlapík z nákladiaka.

Bolo to tu... ošumelé. Pri stoloch stáli rozličné lacné stoličky. Na stenách viseli zastarané rozbité pútače pivných značiek, zarámované medaily a čiernobiele fotografie veteránov. Zo starého jukeboxu pri stene hlasno hrala skladba *Bennie And The Jets*. Nad barom sa týčila obrovská jelenia hlava s vianočnými svetielkami omotanými okolo parohov. Všade

samé opotrebované rárohy. Za iných okolností by som sem nevkročila. Ani náhodou.

K Liz podišla žena vo vysokom štádiu tehotenstva s rukou na krížoch a prebehla kartičkou cez pokladňu.

„Už ideš, Hannah?“ spýtala sa Liz a dočapovala pivo.

„Hej,“ zaškerila sa. „Bábo mi zaborilo pravú nohu do mechúra.“

„Prepitné ti nechám v kancelárii,“ povedala Liz a otočila sa ku mne. „Škoda, že ste sa nestihli najesť v bistre. Do leta, kým sa vrátia turisti, tu nie je bohvieaký výber.“

„Turisti?“

„Hej. Kvôli Root River. Do Minneapolisu a Saint Paulu sú to len dve hodiny, takže tu mávame kopy víkendových rekreantov. Ale teraz sú tu len domáci. Všetci tristopäťdesiati,“ zasmiala sa a rozhliadla sa po preplnenom bare.

Otočila som sa. Mala pravdu. V celom podniku nebolo jediné voľné miesto.

Prebehla som pohľadom po dave a pri biliardovom stole som zbadala chlapíka, ktorý ma vytiahol.

Vážne bol chutný.

Bez bundy bolo zjavné, že má aj dobré telo. Pôsobil ako drsný drevorubač. Brada, tmavohnedé vlasy, orieškovohnedé oči, jamky v lícach. Vysoký. Vo flanelke a džínsoch. Mal vyhrnuté rukávy a na oboch predlaktiach farebné tetovania.

Odvrátila som sa, aby si nevšimol, že naňho zízam.

Zazvonil zvonček a Liz zdvihla zrak. Tvárou jej preblesol náznak nervozity, no usmiala sa. Nasledovala som jej pohľad. Dnu vošiel príťažlivý policajt. Bol vysoký, určite meral viac ako stoosemdesiat centimetrov. Mal hnedé oči a husté hnedé vlasy. Štíhlu postavu mu obopínala béžová šerifská uniforma. Na boku mu v puzdre visela zbraň, na hrudi mal pripnutú zlatú hviezdu a na prste obrúčku.

„Ahoj, zlatko.“ Obišiel pult a Liz sa usmiala.

Naklonil sa a vtisol jej bozk. Pár ľudí zahvzdalo.

„Priniesol som ti sveter.“ Dvihol jej bradu, pozrel do očí a podal jej kľbko bielej látky. „Zabudla si si ho v hliadkovom aute.“

„To je od teba milé. Och, Jake, toto je...“ Zmlkla a uvedomila si, že nevie, ako sa volám. Jake sa ku mne otočil, ako by ma práve zbadal.

„Alexis. Teší ma.“

„Vitajte vo Wakane.“ Vyslovil to ako *ua-kan*. „Musím ísť,“ otočil sa k manželke, „ale prídem po teba o polnoci.“ Pobožkal ju a mne pri odchode kývol hlavou.

Vyfúkla som z líc vzduch a zadívala sa na menu. Zvažovala som, že odídem. Nič ma neoslovilo. „Čo okrem čili by som mohla skúsiť?“

„Liz, rád by som zaplatil,“ ozval sa za mnou mužský hlas.

Dvihla som hlavu. Bol to muž z nákladiaka.

„Dnes to balíš skoro,“ usmiala sa Liz.

„Musím nakrmiť malú,“ odvetil. Otočil sa ku mne a usmial sa. „Zdravím.“

Posunula som sa na stoličke. „Dobry večer. Opäť sa nám skrížili cesty.“

„Ale tentoraz za lepších podmienok.“

Usmiala som sa. „Ďakujem vám za pomoc. Nemuseli ste to robiť.“

„Ale musel,“ kývol hlavou na muža na konci baru s červenými očami a strapatými vlasmi. Stálo pred ním sedem prázdnych pohárov od piva. „To bol váš rytier v žiarivom nákladiaku.“

Zasyčala som. „Trčala by som tam celú noc.“

„Ale nie, niekto by sa pristavil. Päť, šesť hodín maximálne.“

Zasmiala som sa a on sa usmial. „Volám sa Daniel,“ natiahol ku mne ruku.

„Alexis,“ potriasla som mu ju. Mal drsnú a teplú dlaň.

„Mal by som vás varovať.“ Pustil mi ruku, oprel sa o bar a kývol na troch mužov pri biliardovom stole. „Vidíte tam tých chlapíkov? Stavili sa, že vás niektorý z nich zbalí.“

Liz za pokladňou zahundrala. „Tí kreténi. Ešte aj Brian?“ zamrmkala a potiahla Danielovu kartu cez terminál.

„Nie, len Mike a Doug. Vidíte toho v okuliaroch?“ Naklonil sa ku mne a ukázal naňho.

Otočila som sa, aby som mala na mužov lepší výhľad. „Áno.“

„Má nejakú divnú vyrážku.“

Odfrkla som si a Liz sa rozosmiala.

„A ten vysoký v bunde Carhartt býva u mamy v suteréne,“ pokračoval. Muž s plavými vlasmi sa uškŕňal naším smerom a mával. „Asi tak o päť minút odniekiaľ vyťahne gitaru. Začne hrať *More Than Words* od Extreme a bude to zlé. Veľmi zlé.“

„Má pravdu. Bože, úplne sa trafil,“ zasmiala sa Liz a podala mu účtenku.

Kým ju podpisoval, pozrela som na ňu. Platil len desať dolárov, no nechal desaťdolárové prepitné. Prevrátil ju a posunul po bare. „Tak teda veľa šťastia.“ Nato vykročil k východu.

„Počkajte,“ zvolala som za ním.

Zastal a pozrel na mňa.

„O koľko sa stavili?“

Pokrčil plecami a vytiahol kľúče. „O stovku.“

„A čo vy? Vy ste sa nestavili?“

„To nie je pre mňa,“ zavrtil hlavou.

„Nie? A ak odídem s vami? Vyhrali by ste?“

„Nerozumiem,“ zvrátil čelo.

„Aj tak som sa chystala na odchod. Môžete sa ku mne pridať. A zhrabnúť bank.“

Usmial sa. „To by ste urobili?“

„Jasné,“ prikývla som.

Obzrel sa k chlapom na druhej strane miestnosti.

Chlapík v pracovnej bunde držal gitaru.

Daniel sa opäť pozrel na mňa a na perách mu pohrával úsmev. „V tom prípade si výhru rozdelíme.“

„Liz, na stupnici od jeden po sériového vraha, aký nebezpečný je tento muž? Mala by som sa báť vyjsť s ním na tmavé parkovisko?“

„Daniel je jediný, s kým by som z tohto baru odišla,“ odvetila s úsmevom.

„Neviem, čo si o tom myslieť,“ poznamenal. „Si moja sesternica.“

„Je neškodný,“ dodala.

„A dodrží slovo a vyplatí ma?“ spýtala som sa.

Vzala utierku a osušila pohár. „Aj keby sa naňho tí idioti vykašľali a na stávkku by zabudli, aj tak by vám zaplatil. Môžete sa spoľahnúť.“

Pozrela som na Daniela a on pokrčil plecami. „Nie som kretén. To si na sebe cením najviac.“

Usmievali sa mi už aj oči. Bol vtipný.

„Dobre teda. Platí. Ale na chvíľu si ku mne sadnite, inak nezhltnú, že ste ma zbalili,“ kývla som na barovú stoličku vedľa seba.

Pozrel sa na hodinky. Zdalo sa, že uznal, že má trochu času, a sadol si.

„Povedzte mi o sebe. Čím sa živíte?“ chcela som vedieť.

„Som správca budovy,“ odvetil.

Liz sa za barom opäť rozosmiala, čapujúc ďalšie pivo. „Je starosta.“

„Fíha, starosta?“ nadvihla som obočie.

Zagánil na ňu. „Je to len čestný titul. Sme malé mestečko, veľmi sa nenarobím.“

Liz pokrútila hlavou. „Je len skromný, stará sa tu o všetko. V soboty moderuje bingo, pomáha v požiarnickom zbore. Na Vianoce dokonca robí Santu,“ kývla hlavou na zarámovaný článok nad pokladňou.

Do Wakanu dorazil Santa.

K článku bola pripojená farebná fotka tučného Santa Clausa s malým chlapcom na kolenách.

Opäť som sa naňho s úsmevom pozrela.

„Čo robíte vy?“ zmenil tému.

„Nič, čo by stálo za reč.“

Nerada som cudzincom prezrádzala osobné informácie. Nedobiedzal.

„V poriadku. A čo vás privádza do Wakanu?“

„Bola som na pohrebe.“

Tvár mu zväžnela. „Ach, to ma mrzí.“

„Teta Lil mala deväťdesiatosem, prežila pekný život. A v ňom mnoho milencov, ako hovorievala.“

Usmial sa.

„Žijem v Minneapolise, tadiaľto len prechádzam. Stále tu býva takáto hmla?“

„Vonku je hmla?“ spýtala sa Liz prekvapene.

Daniel pokrútil hlavou. „Nie, vlastne je to celkom neobvyklé.“

„Hm. Takže máte dieťa?“ vyzvedala som.

Opäť pozrel na hodinky. „Áno. Volá sa Chloe.“

„Koľko má rokov?“

„Presne týždeň.“

„Ach,“ zvolala som prekvapene, „je maličká.“

Nemal obrúčku – niežeby to niečo znamenalo. Dieťa mohol mať aj bez manželstva.

„Takže máte priateľku?“ spýtala som sa.

Zavrtel hlavou. „Nie, inak by som na váš návrh nepristúpil.“

„Nuž, veď ma neberiete domov naozaj,“ podotkla som.

„Ale tvárim sa tak. Neznevážil by som takto svoju teoretickú priateľku,“ zaškeril sa.

„Takže nie ste spolu s mamou vášho bábätka?“ Zadržovala som úsmev.

„Rozhodne nie, len sa oň starám,“ zatváril sa Daniel pobavene.

„Chloe je taká rozkošná! Je to dobrý tatko,“ rozplývala sa Liz. „No tak, ukáž jej fotku.“

Vytiahol telefón, potiahol prstom a naklonil ho ku mne.

„Vaše dieťa je *kozliatko*?“ vybuchla som. „V pyžamku?“

„Presne tak. O pár týždňov sa chystá domov. Je Dougovo. Toho gitaristu. Mama má mastitídu a on nezvládal nočné kŕmenia, tak som sa ponúkol.“

„Tak si to ujasním.“ Prehodila som nohu cez nohu a pokračovala: „Doug sa ma snaží zbaliť falošným spevom, keď má v zálohe *kozliatko*? Ak máte *kozliatko*, malo by to byť to prvé, čo poviete.“

Uchechtol sa. „V skutočnosti mám to *kozliatko* ja.“

Liz vložila do pohára ľad. „Opakujem mu, že na Tinderi by mu úplne stačila fotka s ňou a adresa.“

Zasmiala som sa.

Daniel sa usmial a kývol smerom dozadu. „Sledujú nás?“

Očami som blysla k biliardovému stolu. „Ó áno.“ Vrátila som pohľad späť. „Doug si ladí gitaru. Koľko máme času, kým spustí serenádu?“

„Povedal by som, že tak jednu, dve minúty.“

„Dobre,“ prikývnem. „Budem predstierať, že ste práve povedali niečo naozaj vtipné, a rozosmejem sa. Potom to tu môžeme zabaliť.“

„Ako sa zasmejete?“ Zamyslene sa poškrabal na brade.

„Ako?“

„Hej. Teoreticky, čokoľvek, čo vám tu poviem, musí byť dosť presvedčivé, aby ste so mnou odišli už po piatich minútach. Takže sa do toho smiechu musíte poriadne oprieť. Asi ako Julia Roberts.“

To ma naozaj rozosmialo a následne aj jeho. Bolo to rozkošné. Prižmúril kútiky láskavých orieškovhnedých očí a rozžiarila sa mu celá tvár.

Páni, mal krásny úsmev. Prekrásny. Zavrátal sa mi rovno do srdca a trochu mi vyrazil dych.

Sedeli sme tam a ešte stále sa chichotali. Zrazu som si uvedomila, že si hryziem peru a jemne sa k nemu nakláňam. V šoku mi došlo, že flirtujem. Skutočne flirtujem, nielen predstieram.

S Neilom sme boli spolu sedem rokov. Myslela som si, že s ním už zostanem. Potom som sa s ním rozišla a povedala si, že stačí. Mužov mám dosť. Nepotrebujem ich. Tie škriepky mi za to nestoja. Na randenie som už nechcela ani pomyslieť. Kúpila som si kvalitný vibrátor a v tridsiatich siedmich som bez akéhokoľvek záujmu oficiálne opustila scénu.

A teraz tu flirtujem.

Akoby ste zistili, že tá mŕtva rastlina, čo ste sa už chystali vyhodiť, predsa len žije – stačilo ju len poliať.

„O-ou, blíži sa Doug,“ zašepkala Liz.

Odrhla som pohľad od Daniela. Doug sa začal prepletať pomedzi vysoké stoly smerom k baru s gitarou v ruke.

„Najvyšší čas ísť,“ skonštatoval Daniel.

Vzal mi ruku, pomohol mi zosadnúť a vypevadal ma von.

4. KAPITOLA

DANIEL

C htyl som ju za ruku. Snažili sme sa pôsobiť čo najprirodzenejšie. Napadlo mi, že to bude namieste. Trochu drzé, ale namieste.

Neodtiahla sa.

Chlapi s padnutými sánkami sledovali, ako vychádzame z baru. Druhou rukou som im ukázal prostredník.

Keď sme vyšli na parkovisko, pustil som ju. Vytiahol som z peňaženky pár bankoviek a podal jej ich.

Vzala si ich, prepočítala a vsunula mi ich do vrecka na košeli.

„Ehm, dohoda znela fifty-fifty,“ namietol som a zašmátral vo vrecku.

„To je za odťahovú službu.“

„Nie. To neprijímam,“ povedal som a vrátil jej zväzok bankoviek.

Prekrížila ruky na prsiach.

„Odmakali ste to za nás oboch,“ vystieral som k nej peniaze. „Sú vaše.“

„Keby ste ma nevytiahli z tej priekopy, ani by som tu nebola. Opitý Carl by si zapýtal oveľa viac než len päťdesiat

babiek. A so svojimi špinavými peniazmi môžem naložiť, ako len chcem. Tak to s nimi chodí,“ šibalsky sa uškrnula.

S úsmevom som zavrtil hlavou. Bolo mi jasné, že neustúpi, a tak som neprotestoval. Aspoň tých päťdesiat babiek nebudem zajtra musieť drankuť od chalanov. Mimo sezóny si tu všetci strážia každý cent. Tak či tak, toto stálo už len za tú zábavu.

„Robievate to často?“ spýtal som sa a vrátil peniaze do peňaženky. „Musím povedať, že toto bol zlatý kliniec týždňa.“

„Asi sa tu toho veľa neudialo.“

Zasmial som sa.

Jemný vánok jej zavial do tváre prameň vlasov a ona si ho prstom zastrčila za ucho. Bože, bola nádherná. Ryšavé vlasy, svetlá pleť, poprašok pieh na nose. Prenikavé hnedé oči. Atletická postava, z ktorej som videl viac, než som mal, keď som ju prichytil prezliekať sa v aute. Cítil som jej parfum. Neviem, čo bol zač, ale určite nestál málo.

Kopala úplne inú ligu ako ja, bola to fraška. Nechcelo sa mi veriť, že je naozaj tu – na parkovisku s popukaným asfaltom v tomto zapadákovom, v šatách a lodičkách. Akoby sa sem zatúlala z nejakého fotenia do časopisu a stratila sa.

S tou hmlou mala pravdu. Obopínala okraje parkoviska pri VFW ako nejaké neviditeľné silové pole. Zvláštne. V každom prípade, šoférovať v nej nebolo bohviečo.

Chvíľku sme tam stáli. Kývla na svoje auto. „Mala by som ísť. A vás už čaká hladné dieťa. Neviete, či sa tu dá niekde v okolí najesť?“

Pokrútil som hlavou. „Nie. Najbližšie mesto je Rochester, no je to štyridsaťpäť minút cesty na sever.“

Našpúlila pery. „To som si myslela. Nuž, ošmeknúť s vami kamarátov bola zábava.“

„Aj mne bolo potešením.“

Na moment sa usmiala. Vzápätí sa otočila a vykročila k autu. Bez pohybu som ju sledoval.

„Počujte,“ zvolal som.

„Áno?“ otočila sa.

„Môžem vám pripraviť niečo na večeru. U seba doma.“

„A čo také? Som v jedle poriadne vyberavá,“ odvetila bez zaváhania.

„No, smajlíkové nugetky to nebudú, ak túžite práve po nich,“ povedal som s úsmevom.

Pobavilo ju to.

V mysli som si prebehol obsah chladničky. „Čo tak syrový toast? S čerstvou paradajkou a bazalkou.“

Dvihla obočie. „S čerstvou paradajkou a bazalkou?“

„Z mojej záhrady.“

„O vzťahy na jednu noc nestojím.“

„Fúha, to nabralo rýchly spád,“ zasmial som sa.

„Myslím to vážne. Nikdy som nijaký nemala a ani neplánujem. Ak vám ide o to, trpko vás sklamem.“

„Nie, nejde,“ odvetil som úprimne.

Prikývla, podišla o pár krokov bližšie a zdvihla ku mne zrak. „Dobre. Ale musím vás varovať. Mám so sebou paralyzér.“

„Beriem na vedomie.“

„A ak to bude nutné, nezaváham a použijem ho.“ Zatvánila sa pritom drsne.

Napodobnil som jej vážny výraz. „To nebude treba. Ale verím vám. Neradno sa s vami zahrávať.“

Snažila sa zachovať prísnu tvár, ale trhala jej kútikmi. „A pôjdem vlastným autom. Nie s vami.“

„Pravdaže.“

„A ešte niečo,“ naklonila hlavu. „Existuje niekto, kto sa domnieva, že s vami chodí?“

Zasmial som sa. „Je to obyčajný toast. Naozaj o nič nejde.“

„Áno, ja viem. Ale ak by som si myslela, že som s niekým vo vzťahu, a prichytila ho pripravovať syrový toast inej žene, nepotešila by som sa.“

„Povedal som, že nemám priateľku.“

„Pýtam sa na niečo iné.“

„Nie,“ odvetil som s úsmevom. „Neexistuje nikto, kto by si mohol myslieť, že spolu chodíme. A čo vy, je niekto taký u vás?“

„Nie,“ zasmiala sa.

„Dobre.“

„Dobre.“

Zobudil som sa na druhý deň o šiestej ráno, nahý a šťastný, po tom najlepšom rande v živote.

A potom som zistil, že je preč.

5. KAPITOLA

ALEXIS

Vcupkala som do domu potme ako tínedžerka po večierke.

Bolo pol siedmej ráno, mala som len jednu topánku a vo vlasoch hotové hniezdo. Bola som celá od blata a zvieracej srsti a na sebe som mala mikinu, ktorú som schmatla po ceste von.

Spanikárila som.

Spanikárila som a utiekla, kým spal.

Zobudila som sa v cudzej posteli v zaprášenej garáži v meste kdesi na konci sveta po tej najvážnivejšej noci v živote. S dvadsaťosemročným mužom.

Mal *dvadsaťosem*.

V noci som si po ceste na toaletu obliekla jeho mikinu. Keď som si umývala ruky, vypadla z nej peňaženka a zahliadla som vodičský.

Vedela som, že je mladší. Len som si neuvedomila, že takmer o dekádu.

Strávila som noc s cudzincom, ktorý bol takmer o *desať rokov* mladší ako ja.

Čo som to spravila? To predsa nie som ja. Nemávam nezáväzný sex. *Neriskujem*. Kým som sa vyspala s Neilom, čakal dva mesiace. Prišlo k tomu až počas precízne naplánovanej romantickej dovolenky v Mexiku. Týždeň som si na túto príležitosť vyberala spodnú bielizeň, bola som na depilácii a u kozmetičky, postel' zdobili lupene ruží. Nikdy som nemala sex s nikým iným ako so svojím priateľom. A teraz som urobila výnimku pre chlapa, ktorého som sotva poznala, takmer vo veku Neilovho syna.

Stratila som hlavu.

Obliekla som sa a vypadla odtiaľ. Na úteku som stúpila do psích výkalov. Alebo prasacích? Možno kozích? V každom prípade ich bolo toľko, že mi v nich uviazla topánka. Cítila som sa ako jašterica, čo sa pri úteku zbavuje chvosta.

Vkrivkala som potme do obývačky a hodila kľúče na príborník.

„Kde si bola?“

Z Neilovho obľúbeného kresla sa ozval záhadný mužský hlas. Zalapala som po dychu a keď sa rozsvietilo, srdce mi opäť naskočilo.

„Derek! Panebože, na smrť si ma vyľakal.“

Z kresla sa na mňa žiarivo usmievalo moje dvojča. „Ahoj, sestrička! Si v poriadku?“ spýtal sa ma brat, keď zbadal, ako vyzerám. Ustarostene sa vystrel.

Odfúkla som si a pohľadom preletela po zničených šatách a bosej nohe. „Hej,“ vydýchla som, „je mi fajn. Ako si sa sem dostal?“

„Vstupný kód máš rovnaký ako na telefóne.“

„Vieš moje heslo?“ Zohla som sa a vyzula si zvyšnú loďičku.

„Viem všetky tvoje heslá. Aj ak si ich zmeníš.“

Sucho som sa zasmiala. S bratom nás vždy spájala akási dvojičkovská telepatia.

„Čo tu robíš?“ chcela som vedieť, naboso ťapkajúc k pohovke. Zvalila som sa na ňu. „Mal si byť v Kambodži ešte šesť týždňov.“

„Vrátil som sa skôr.“

„Ale nie dosť skoro, aby si ma ušetril troch dní osamote s našimi v Cedar Rapids.“ Nepohla som pritom ani brvou.

„Tam by ma nedotiahlo ani stádo volov.“

Zasmiala som sa, oprela hlavu o opierku a zavrela oči.

„To je *cucflek*?“

„Čo?!“ Vystrela som sa, vytrielila z gauča k zrkadlu pri príborníku a obzrela si krk.

„Doriti,“ zaúpela som pri pohľade na fialovú podliatinu pri uchu, veľkú ako štvrtdolár.

„Hotová pubertiačka, nemyslíš, sestrička? Trochu sa hnevám, že si mi nepovedala, že ste sa s Neilom dali zasa dokopy.“

„Nedali,“ zahundrala som a prešla si prstom po modrine.

„Tak kto ti spravil...“ Derek si ma prezeral a vtedy si všimol mikinu. „A odkedy nosíš maskáčovinu?“

„Nenosím,“ odvrkla som. Budem si musieť tú modrinu prelepiť. Bola obrovská. Rozopla som si mikinu a zagúľala očami. Ďalší *cucflek* na prsníku. A áno, aj na druhom.

Derek potichu čakal na vysvetlenie.

„Niekoho som stretla. Ale už je po tom,“ objasnila som. Vrátila som sa na gauč, pretrela si tvár a ďalej sa už neskúmala.

„Niekoho si stretla? Kedy?“

Naklonila som hlavu a pozrela naňho. „Asi pred desiatimi hodinami.“

Zažmurkal na mňa. „Je to tu. Kríza stredného veku. Neboj sa, pomôžeme ti.“

Zasmiala som sa. Bože, asi to naozaj je kríza stredného veku. Ako inak sa to dá vysvetliť?

„Cestou z pohrebu som uviazla a vytiahol ma nejaký chlapík. Bol milý a chutný a pozval ma k sebe na syrový toast s čerstvou paradajkou a bazalkou – vynikajúci, mimochodom. Z úrody zo skleníka. Pobehovalo tam prasa a celú ma zablatilo...“

„Prasa?“ zopakoval prekvapene.

„Hej. Vybehlo z lesa, skoro som sa od strachu pokakala. Malo hádam stoštyridsať kíľ. Asi utieklo z neďalekej farmy, neviem. Ale bolo prítulné, pohladkala som ho. A potom na mňa vyskočil pes. A ten chlapík mal kozliatko v pyžame a...“

Derek zdvihol ruku. „Už nič nehovor. Všetkému rozumiem.“

Unavene som sa zasmiala.

„Ale nič z toho nebude,“ zamrmlala som. „Neviem ani jeho priezvisko.“

„Mali ste ochranu?“

„Áno. Samozrejme. Ešte stále mám teliesko a dal si kondóm.“

Vlastne sme ich použili niekoľko... Začervenala som sa.

„Dobre. No, som rád, že si užívaš. A že to nebolo s Neilom.“

„Hej, to ja tiež,“ odfrkla som.

„Videl som jeho veci,“ kývol hlavou ku garáži.

„Zbalila som mu ich, ale odmieta si ich vyzdvihnúť.“ Pošúchala som si čelo.

Derek sa predklonil a oprel lakte o kolená. „Mrzí ma, že som tu nebol, keď sa to zomlelo,“ zväžnel.

„To nič. Zachraňoval si svet,“ odvetila som unavene.

Šesť mesiacov dobrovoľne pracoval ako plastický chirurg – a skvelý – pre neziskovku Lekári bez hraníc. Pomáhal pacientom s popáleninami a deťom s rázštepom. Len ťažko som

sa naňho mohla hnevať za to, že neposlal Neila do pekla osobne. Hoci, pokiaľ viem, urobil to cez telefón.

„Prečo si späť? Pustili ťa skôr?“ vyzvedala som.

Do tváre sa mu vkradol úsmev. „Odpoviem ti, no len ak podpíšeš dohodu o mlčanlivosti.“

Zasmiala som sa, pokladajúc to za vtip, no Derek siahol do tašky na boku stoličky a vytiahol pero a papier.

„Žartuješ,“ zažmurkala som.

„Pozri, keby som nemusel, nerobil by som to,“ odvetil a prisunul mi papier po stolíku.

„Musím podpísať zmluvu, aby mi vlastný brat a najbližší dôverník mohol povedať, prečo je u mňa v obývačke?“

Posunul papier ešte o centimeter a prstom zatukal na prerušovanú linku.

Zavrtela som hlavou, zdvihla ho a prezrela si ho. „Čo to má byť?“

Dvihol ruku a umlčal ma. „Len to podpíš a všetko ti poviem.“

„Fajn,“ vzdychla som a načmárala na linku svoje meno. Položila som papier na stôl a hodila naň pero. „Tu máš svoje papierovačky, teraz to vyklop.“

„Oženil som sa.“

„Čo?!“ vyskočila som.

„Minulý víkend. Po polročnej známosti.“ Celý žiaril.

„A nič si nepovedal?“ Uprene som naňho civela.

„Nemohol som. Sľúbil som jej to. Nástojila na tom.“

„Ale... veď mi hovoríš všetko,“ povedala som neveriacky. Prikývol. „Viem. A preto by ti malo byť jasné, ako mi záleží na jej dôvere.“

Zaborila som sa hlbšie do sedačky. Oči mi behali hore-dole po lone. „Si ženatý...“ vydýchla som a zdvihla k nemu zrak. „S kým?“

„Volá sa Nikki. Je speváčka. Známa. V Kambodži založila útulok pre obeť obchodu s bielym mäsom.“

V hlave si prebehnem svoje obmedzené znalosti aktuálnej hudobnej scény. „Nikki... Nikki aká?“

„Vystupuje pod menom Lola Simone.“

„Nie.“

Zubil sa.

„Neoženil si sa s Lolou Simone.“

„Veru áno.“ Derek vytiahol telefón a podal mi ho.

Dívala som sa na fotku z ich svadby.

Lola Simone bola rocková hviezda obrovského kalibru, niečo ako Lady Gaga. Ibaže na týchto fotkách nevyzerala ako na záberoch z časopisov. Vyzerala normálne. Hnedé vlasy po pleciah, skromné biele šaty a kvetinový veniec okolo krku. Derek mal oblečený biely ľanový oblek a žiaril.

„Je úžasná, Ali. Pozoruhodnejšiu ženu som v živote nestretol.“

Zdvihla som k nemu zrak. „A vzal si si ju. Bezo mňa.“

Úsmev mu trochu pohasol. „Nebol tam nikto, len jej agent Ernie. Museli sme to udržať v tajnosti,“ povedal a vzal si telefón. „Stráži si súkromie. Všade ju poznajú, nikde nemá pokoj. Neustále ju uháňajú paparazzi. Bolo jednoduchšie urobiť to tam a v tajnosti.“

„Tak... kedy sa s ňou zoznámim? Nepriviedol si ju?“

„Príliš ju zamestnáva jej projekt. A vracia sa sem nerada.“

„Skôr či neskôr sa bude musieť vrátiť. Bývaš predsa tu a ako dobrovoľník o pár týždňov končíš.“

Úsmev mu opäť zmizol. „Ali, nevrátim sa.“

„Čo? Čo tým chceš povedať?“ žmurkala som naňho.

„Sťahujem sa do Kambodže za svojou manželkou.“

Akoby som dostala kopanec do brucha. „Sťahuješ sa do Kambodže...“ zopakovala som neveriacky.

„Pomôcť jej rozbehnúť útulok. Pokračovať v dobrovoľníckej práci. Chirurgoi potrebujú ako soľ. Môžeme tam byť užitoční.“

Zvalila som sa na opierku. Vtom mi docvaklo to najpodstatnejšie. Pozrela som naňho. „Nie. Nemôžeš ma tu s ním nechať.“

Zatváril sa ešte previnilejšie než predtým. „Zvládneš to.“

Zavrtela som hlavou. „Nie. Nie, rozhodne to nezvládnem. To mi nemôžeš urobiť, Derek. Nemôžem ďalej pracovať s Neilom. Nemôžem, skúšala som to. Už som sa hlásila do iných nemocníc. Nemôžem ho vídať každý deň.“

Pošúchal si tvár. Neodpovedal mi. Zahľadel sa kamsi za mňa, lebo mi nemohol pozrieť do očí.

Som Montgomeryová.

Montgomeryovci pracovali v Kráľovskej severozápadnej nemocnici odo dňa jej otvorenia v roku 1897. Pochádzam z rodiny známych lekárov, ktorí boli súčasťou desaťročí medicínskeho pokroku a inovácií, vplyvných filantropov, ktorí umožnili veľké množstvo programov a klinických testov, čo preslávili nemocnicu. To bol odkaz mojich predkov. Boli sme Vanderbiltovcami a Carnegieovcami sveta medicíny. Minulý rok o nás nakrútili diel seriálu *Velikáni odboru* na History Channel. Polovica nemocnice niesla naše meno: Pamätný park Montgomeryovcov, Montgomeryho detské krídlo. Za stodvadsaťpäť rokov histórie nemocnice nenastal jediný deň, keď v nej nepracoval Montgomery. Nebola to len tradícia, ale inštitúcia.

Pracovali tam mama s otcom, ale v marci odišli do dôchodku. Ostali sme ja a Derek. A keď Derek odíde...

Bude to na mne. Budem musieť zostať.

Nemôže sa to skončiť mnou. Nemôžem byť posledným článkom tohto klanu. Doslova by sa to zapísalo do dejín.

Akoby ma práve odsúdil na doživotie. A dobre to vedel.

„Pozri, možno je načase tú tradíciu prelomiť. Nemocnica sa nezrúti, ak medzi zamestnancami nebude Montgomery...“

„Super. Dobrý nápad. Čo keby som najprv odišla ja a potom dáš výpoveď ty?“ Naklonila som hlavu a on zvrátil pery. „To som si myslela.“

Odvrátil sa. „Neplánuje sa Neil presťahovať?“

„Je primár chirurgického oddelenia. Pracuje tam dvadsať rokov. To ho skôr trafi blesk, než odíde inam.“

Pozrel sa na mňa a chvíľu mlčal. „Prepáč. Viem, do akej pozície ťa tým staviam.“

Zaplavila ma bezmocnosť.

„Derek, nevieš si ani predstaviť, ako ma Neil deptá. Začne ma spochybňovať, navrávať mi, že som si zaslúžila, čo mi spravil. Budem zmätená, zničená a unavená a nakoniec ho z číreho vyčerpania vezmem späť. Musím odísť, Derek. Nevie sa brániť inak.“

Na hodnú chvíľu stíchol. „Musím žiť svoj život, Ali. S Nikki. Robiť to, v čom som dobrý.“

Zaborila som tvár do dlaní.

Nastalo dlhé ticho.

„Ako to, že som to necítila?“ zašepkala som. „Ako mi mohlo ujsť, že si sa zaľúbil a urobil obrovské životné rozhodnutie? Mala som to tušiť. Zaznamenať chybu v matrixe.“

„Ako to, že ja som netušil, že ti Neil ubližuje, kým si mi to nepovedala?“

Potiahla som nosom a zdvihla hlavu, ale nemohla som naňho pozrieť.

„Celé roky ma po kúskoch rozoberal. Pokúšam sa dať dokopy a ty teraz vravíš, že to musím spraviť bez teba? Keď mi stále dýcha na krk?“

Posunul sa na kraj pohovky. „Zvládneš to. A v nemocnici máš priateľov. Nedovoľ mu vyštváť ťa odtiaľ. Zaslúžiš si tam byť, ak sa rozhodneš tam zostať.“

Áno, mám tam všetky priateľky. Jessicu, Bri, Gabby. Ale tie nevyvážia fakt, že budem musieť pracovať s Neilom do konca svojho života. A tým myslím naozaj do konca života. Som v tom sama.

Neil hral rolu skrúšeného bývalého. Ale to mu nevydrží. Keď si uvedomí, že ma neobmákkí, zmení taktiku. A bude to kruté.

Vždy býval krutý.

Znovu som zložila hlavu do dlaní. „Prečo som posledná v montgomeryovskom zmenšujúcom sa klane? Je to ako zlý vtip.“

Jediný dôvod, prečo sme s Derekom na svete, je pokračovanie rodokmeňa. Rodičia ma od malička formovali a pripravovali na to, že mi je súdené pracovať v Kráľovskej severozápadnej. Vtĺkali mi do hlavy, že ak sa raz vydám, nesmiem si vziať manželovo priezvisko. No nie na mňa sa mala upriamiť pozornosť. Ale na Dereka.

„Nedovoľ iným rozhodovať o svojom živote. Máš len jeden,“ dodal a chytil ma za rameno.

Slová medzi nami zostali visieť vo vzduchu. No nemohla som sa ich dotknúť.

Derek poznal pravdu. Nemala som na výber.

Nikdy sa mi nepodarí ujsť.